

Кіберджанк. Неонові історії

Сергій Пильтяй

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ 1

Накrapав дрібний дощ. Владислав вискочив з і-таксу, легким порухом підняв комір водовідштовхувальної куртки і швидко рушив хідником. Назустріч рухалася різнокольорова група підлітків. Вони щось жваво обговорювали, активно рухаючись руками. Їхні черевики в такт кроків загорялися блідо-зеленим світлом і в мареві дощу нагадували зграйку світляків над тротуаром. Безхатко, який сидів під пластиковою коробкою, похмурим поглядом супроводив гамірну ватагу.

Владислав перейшов дорогу й опинився перед входом до ресторану «Спектр». Дістав юнікард, притулив до ідентифікаційного терміналу — і двері закладу відкрилися. Увійшовши всередину, чоловік обтрусив з попелястого від природи волосся краплини дощу і розглянувся.

— Дозвольте, пане Владиславе, вашу куртку, — підійшов хостес-андроїд, простягаючи металеву руку.

Владислав скинув куртку і віддав її андроїду. Поправивши краватку, увійшов до зали ресторану. До нього одразу підійшов метрдотель. Цей б аристократичний чоловічок з тонкими чорними вусиками і нагеленим волоссям нагадав Владиславу персонажа третьосортного гангстерського фільму початку двадцятого століття.

— Пане Владиславе, дозвольте провести вас до столика, — метрдотель хвацько затиснув під пахвою планшет і почимчикував до центру зали.

Владислав рушив за ним, хоча супроводу і не потребував, оскільки вже помітив Олю, що сиділа за невеликим столиком. Її відкрите обличчя проясніло. Дівчина механічно відкинула пасмо чорного волосся, що спадало на обличчя, і таємничо посміхнулася.

— Бажаю приємно провести час, — метрдотель схилився в короткому поклоні, а тоді розвернувся і пішов зустрічати чергового гостя.

— Привіт, ковбою нейропростору, — блакитні очі дівчини іскрилися нетерпінням поділитися якоюсь важливою новиною.

— Що святкуємо?

— Сідай, — запросила жестом Оля, поправила тасьму зеленої сукні, яку вона вдягала на важливі події, — зараз ро зповім.

Владислав зібрався відсунути крісло, коли це нараз хтось лягнув його по плечу.

— Грею, яка несподіванка!

Владислав повернувся і побачив колегу Андрія. Той похитувався, мов б илнка, тримаючи за талію шикарну б ілявку.

— Не думав, що ти б уваєш в таких місцях, — Андрій притиснув б ілявку до себе. Та стрельнула очима на Владислава і посміхнулася.

— З'явився привід, — Владислав б агатозначно глянув на Олю.

— Ага. Зрозумів. Не б уду заважати, — Андрій відпустив б лондинку, підштовхнув її вперед і непевною ходою ру шив услід.

Владислав нарешті вмовстився на крісло.

— Це ще хто? — вдавано обурено спитала Оля. — І чому він назвав тебе мережевним ніком? Ти ж знаєш, що я не люблю, коли тебе так називають.

— Та... — відмахнувся Владислав. — Разом ро зробляли систему нейробезпеки. — Він сплів пальці на стільниці. — То чому ти мене сюди запросила? Ще й так поспіхом.

Дівчина відхилилася на кріслі й елегантно поклала долоні на стіл. Цей жест обіцяв якусь дуже-дуже важливу новину. Владислав спокійно ставився до таких новин, тому що в основному вони стосувалися Олиної ро боти і з'являлися досить часто. Він згадав, як їй вдалося змінити технологію синтезу генів, що пришвидшило процес майже вдвічі. Потім вона ще два дні хвалилася Владиславу, як це просуне компанію «Гентек» на ри нку Сутінкової зони. А коли, наприклад, вона вирішила проблему надмірної енергоємності процесу синтезу амінокислот, то замовила додому дорогу піцу з

природними інгредієнтами, щоб відсвяткувати подію. Але в такому шикарному ре сторані вона повідомляє новину вперше.

— Мене запросила на ро боту корпорація «Глоуб». Уявляєш? — очі дівчини б лиснули від захоплення, щоки запалали.

Владислав ро згублено дивився на дівчину, не знаючи, що сказати. «Глоуб» належала до трійки найпотужніших корпорацій Європейської конфедерації. Якщо Ольга погодиться, то доведеться переїжджати до якоїсь із європейських країн. Владислава це не влаштовувало. Його життя встоялося і неспішно ру халося вперед. Негаразди, що траплялися, залишилися у далекому, як йому здавалося, минулому. А ця новина ру йнувала його маленький ідеальний світ.

— То що за ро бота?

— Менеджер автономного інноваційного комплексу.

Не знаючи, як на цю новину зреагувати, Владислав вирішив переглянути меню. Він активував стільницю, і на ній з'явилися опції вибору страв.

— Оце й усе? «Що за ро бота»? — дівчина торкнулася пипки вуха і склала на грудях ру ки. — І тебе б ільше нічого не цікавить?

Владислав заповзято гортав сторінки меню, сліпаючи по стільниці. Потім зітхнув і глянув на Олю.

— І як на це відреагувало керівництво «Гентек»?

— Я ще їх не повідомила, — дівчина і собі почала гортати меню, — але гадаю, не відпустять. Та мені б айдуже. «Глоуб» швидко владнає всі проблеми з компанією.

Владислав, не глянувши на дівчину, замовив стейк із синтезованого м'яса й енергетичне пиво. Ольга і собі зробила замовлення.

— Владиславе, — дівчина поклала свою долоню на його, — ти не ра дий за мене?

Чоловік витягнув свою долоню з-під її і сховав під стіл. Потім глянув на Ольгу.

— Я не хочу, щоб ти погоджувалася.

Дівчина знову відхилилася на кріслі. В цей час офіціантка-гіноїд принесла замовлення, виставила на стіл, налила в келих Ольги вина і б ешумно пішла. Владислав узяв пиво і ледь відпив. Оля почала длубати виделкою в тарілці зі спагеті.

— Це через те, що твоїм б атькам під час війни з Північно-Східним союзом відмовили туди виїхати? Тому ти не хочеш жити в Євроконфедерації?

Владислав поставив келих і взяв ніж з виделкою.

— Не мели дурниць. Ти ж знаєш, я не дуже схвалюю твою роботу в «Гентеку», з огляду на те, що її материнська корпорація знаходиться в ПСС. Я просто не хочу переїздом ра дикально змінювати своє життя. В тебе там б уде ро бота, а чим займатимуся я?

Оля взяла келих червоного вина, зробила великий ковток і поставила келих на стільницю.

— Знайдеш собі...

Зненацька очі дівчини закотилися, обличчя зблідло, вона незграбно смикнулася і впала додолу. По стільниці ро зпливлася калюжа вина. Владислав рв учко схопився з місця, схилився над Ольгою. Торкнувся шиї, пульс майже не відчувався.

— Що з тобою? — шепотів він, шукаючи в кишені юнікард.

Деякі з відвідувачів повставали і підійшли б лижче. Підбіг метрдотель. Його подвійне підборіддя тремтіло, на лобі виступили краплинки поту.

— Що сталося?

Владислав гарячково дістав юнікард і натиснув кнопку виклику медбоксу.

— Тут є лікар? — вигукнув він, обводячи поглядом натовп.

Ніхто не відповів. Хтось порекомендував покласти дівчині щось під голову. В цей час від входу до зали почувся шум. До місця інциденту в супроводі хостес-андроїда ру халися медичні автоноші. Владислав підвівся: лівиця труситься, обличчя зблідле, губи стиснуті. Автоноші плавно підійшли до Ольги і присіли. З б окового отвору виповзло гофроване щупальце з датчиком, який прикріпився до лоба. З іншого отвору виповзло щупальце з ін'єктором і зробило укол. Після цього з-під пристрою висунулися два механічні тримачі й поклали дівчину на ноші. Зверху одразу надувся сріблястий пухир, ізолюючи потерпілу від навколишнього середовища. Владислав стояв поруч, в заціпенінні спостерігаючи за цим дійством. Натовп ро зступився, й автоноші ру шили до виходу. Владислав механічно подався за ними.

На вулиці до ре сторану під'їхав б ілосмугастий медбокс і завантажив автоноші. Владислав мимоволі зафіксував юнікардом адресу лікарні, що висвітилася на б орту. Позаду стояв метрдотель. Він поклав ру ку Владиславу на плече і промовив:

— Тобі краще їхати в лікарню. Я викликав таксі.

Владислав глянув на метрдотеля. Йому здалося, ніби йому сниться кошмар, і що він от-от мусить прокинутися. Безшумно під'їхав і-кар таксі. Владислав якусь мить постояв перед відкритими дверцятами, потім повільно сів у салон.

— Назвіть адресу призначення, — долинуло крізь шум у вухах.

Владислав назвав адресу, дверцята закрилися, і таксі ру шило.

Всю поїздку він дивився у вікно. Будинки, електромобілі, перехожі, що пролітали повз, здавалися б лякливими і нечіткими. В голові кружляла лише одна думка: «Все б уде нормально. Все б уде нормально. Все б уде нормально». Таксі зупинилося. Пролунав голос: «Прибули». На табло висвітилася сума за проїзд. Владислав приклав юнікард до сенсора і вийшов з і-кара.

Великі дерев'яні двері лікарні чомусь нагадали Владиславу двері до шафи його б абусі. Колись він думав, що за ними ховається зубатий монстр, аж поки не переборов свій страх і не зазирнув усередину. Там висів лишень старий запилужений одяг. «Перебороти страх», — подумав про себе Владислав і відчинив двері.

В холі лікарні б уло порожньо. Ліворуч на фоні б ілх стін виділялися чорні ре естраційні термінали. Владислав підійшов до одного й активував його. На екрані одразу вигулькнула б лондинка в медичному одязі та з яскраво-червоними губами. Вона тицьнула б лакитну коробочку в екран і промовила:

— Хочеш б ути активним цілий день? Швидко відновлювати свою енергію? Вирішувати надскладні завдання? Тоді споживай «Енерджекс»! Він утілить усі твої мрії!

Блондинка зникла, по екрані пробігла стрічка, що попереджала про шкоду самолікування. Після цього екран б лимнув і на ньому з'явилося змодельоване жіноче обличчя. Воно штучно посміхнулося і промовило:

— Я вас слухаю.

— До вас тільки що привезли пацієнтку. Можна дізнатися, де вона?

— Назвіть ідентифікаційний номер.

Владислав гарячково дістав юнікард.

— Нуль дев'яносто сім п'ятсот двадцять чотири сімдесят чотири.

Модель опустила очі, ніби щось читала. Потім знову штучно посміхнулася і повідомила:

— Пацієнт з ідентифікаційним номером нуль дев'яносто сім п'ятсот двадцять чотири сімдесят чотири перебуває на другому поверсі в палаті сімдесят три.

Владислав ескалатором піднявся на другий поверх. Зорієнтувавшись за вказівниками, повернув у довгий, м'яко освітлений коридор. Ліворуч — глухі двері палат, праворуч — вузькі вікна з непривітним пейзажем. Назустріч йшли двоє пацієнтів і про щось розмовляли. Услід за одним їхала крапельниця. Далі біля дверей палати стояв сивочолий худорлявий чоловік в білосиньому халаті і пилюно дивився на новоприбулого. Владислав зрозумів, що він чекає на нього. Лікар скосив погляд, ніби розглядав кутик своїх смарт-окулярів.

— Ви до пацієнта номер нуль-дев'ять-сім-п'ять-два-чотири-сім-чотири?

Владислав ствердно кивнув.

— Що з нею?

Лікар стиснув губи, ніби намагався підібрати слова, щоб інформація, яку він збирався повідомити, не шокувала Владислава.

— Вона втратила майже всі когнітивні функції. Мозок забезпечує лише процеси життєдіяльності.

— Тобто?

Лікар зітхнув, поправив окуляри.

— Тобто в неї вражені півкулі мозку. Вона зараз в комі.

Владислав опустил очі та заперечливо похитав головою, потім глянув на лікаря.

— Це якось лікується?

Лікар знову стиснув губи і торкнувся плеча Владислава.

— Ми ще не визначили причину ураження. Можете зайти до неї, — лікар жестом указав на двері.

Владислав увійшов до палати. Посередині вузької кімнати стояло ліжко, на якому лежала Оля. Над ліжком звисав білий ліскучий пристрій. Його маніпулятори, зумкотячи сервомоторами, чаклували над хворою. Біде обличчя дівчини в матовому освітленні чомусь нагадало Владиславу посмертну маску.

— Ви їй зараз нічим не допоможете, — лікар глянув на монітори. — Їдьте краще додому, відпочиньте, а завтра повернетесь.

Владислав просто стояв і дивився на Олю. Лікар торкнувся його плеча.

— Як щось б уде важливе, ми вас повідомимо. Тільки зареєструйтеся в терміналі.

Коли Владислав прибув додому, на вулиці вже панувала темрява, помережена неоновими відблисками. Андроїд-консьєрж на вході щось хотів сказати, та Владислав навіть не глянув на нього і східцями почав підніматися на одинадцятий поверх. Надіявся, що важке сходження приведе думки до ладу. Вже на одинадцятому поверсі спинився, віддихуючись. Скориставшись юнікардом, увійшов до квартири і відразу пішов у спальню. Їсти не хотілося. Він увімкнув світло і звалився у крісло. Окинув поглядом стіни. На них висіли рі зноманітні графіки та схеми, які Оля використовувала для роботи. Скільки разів він заставав її, коли та сиділа навпочіпки біля стіни і щось старанно виводила на аркуші паперу. Владислав кілька разів пропонував їй користуватися планшетом, проте вона твердила, що тоді не бачитиме всього задуму. Згадав їхнє знайомство в нічному клубі й перше побачення. Побачення було восени. Їх разом покрив дощ, і вони заскочили в якусь забігайлівку, де навіть не було андроїда. Але яке смачне там готували морозиво!

Думки Владислава поступово почали сповільнюватись, очі заплющилися, і він поринув у сон. За п'ять хвилин світло в спальні автоматично вимкнулося.

...

Далі — у повній книжці «Кіберджанк. Неонові історії».

nashaknyga.com.ua